

Monotoniens mester fik hjælp

■ Den første halvdel af Cohens koncert var en søvndyssende katastrofe. Andet sæt samt ekstranumre havde magiens og mørkets skær over sig

KONCERT

Leonard Cohen
★★★★☆

At den 75-årige canadier løber ind på scenen, tegner godt for koncerten, der, hvis rygget taler sandt, og setlisten fra de foregående koncerter nogenlunde holder stik, bliver på mere end tre timer.

Det står dog hurtigt klart, at tre timer i denne dvaletilstand vil være det rene tortur, selv om Cohen er en af de største sangskrivere nogensinde og har en stemme, der trods en markant falmen, stadig byder på nogle dybder og nuancer, de færreste sangere tør drømme om.

For det første er lydniveauet alt, alt for lavt. Selv 10 meter bag lydtårnet, eller hvad der må være små 100 meter bag scenen, kan man høre folk hviske på 10 meters afstand. Og der er ellers ikke, fordi folk småsnakker som normalt. Der udvises ekstrem høflighed og respekt for den karismatiske bedstefar på scenen, der i de fleste tilstedeværendes øjne må være noget nær en afgud.

Leonard Cohen er ikke rock and roll. Det er poesi på et meget højt niveau tilsat musik på knap så højt et niveau. Musikerne på scenen er hver og en knaldhamrende, teknisk dygtige. Men de har desværre ikke få meget plads at boltre sig på, så selv om især strengespecialisterne imponerer, ender langt de fleste soli med at lyde omtrent lige så spændende, som en bakke bestik, der falder på jorden.

Publikums jubler højest under første afdeling, da to af korsangerne slår flikflak. Det beskriver vist meget godt, at der blot er et "r" til forskel mellem begavelse og begravelse. Cohen har skrevet bunkevis af fantastiske sange, men for dølen hvor bliver de spillet kedeligt de første fem kvarter, hvor begivenheden minder om en jordpåkastelse.

Selv om Cohen bruger lidt af tangoens mystik og trin i sin optræden, benytter han ikke nok af dramaet og sensualiteten. Derfor forbliver det alene teksternes lod at trække den del af showet.

Mørket hjælper

Efter pausen sker der noget. Mørket sænker sig, og såvel udvalget af sange som Cohens engagement ændrer karakter.

■ Første del af koncerten var en skuffelse, men efter pausen løftede oplevelsen sig, og Leonard Cohens stemme er trods hans 75 år stadig i mesterklasse på numre

Det bliver intenst, indlevende og netop til noget, der minder mere om en religiøs seance. Min sidemand kalder da også en Cohen-koncert for en religion, og når man fornærmer de rettroende, risikerer man

som bekendt at blive brændt på bålet. Det er en anmelders lod.

Så her lidt positivt at formilde de inkarnerede fans med. Cohens stemme lyder af evighed og tusind slæg-

ter. Når den folder sig fuldt ud som i "Ain't No Cure For Love", er den i særklasse. Mesterklasse.

Og heldigvis holder han et langt højere niveau under sidste halvdel af koncerten, hvor

også de mere kendte numre afleveres. Den sidste halvanden time er i en helt anden liga end første del, dermed ender monotoni og mesterklasse med at give en fornem koncert, der dog sagtens kun-

ne have været mere intenst spillet.

Og en time kortere.

Om koncerten

Lørdag, Engen i Odense, Leonard Cohen med band